

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ В СКИТАЛЧЕСТВО

chitanka.info

На Матвей Босяка и Мирандолина

— Четвърто шишенце ли е?

— Четвърто.

— Пет пръста имаме на ръката — поръчай още по едно.

— Сливовицата не е лоша, но кръчмарската щерка е достатъчно по-хубава...

— Наздраве. За кафявите й очи.

— За едно копче в джоба ми и за йода в общинската амбулатория.

Йордо се чуди:

— Копчето разбирам, но йода и амбулаторията?

— Ех, иди се намажи веднъж с йод и ще се чукаш винаги в негова чест.

— Аха! Оная с бялата рокля ли? Да идем заедно да се мажем с йод подир обед.

— Напразно!

— Ех, господи!

Беше особено приятно да се мажа с йод. На нисичката стълбичка, обкитена с бръшлян, стои Виктория — млада внучка на стария фелдшер. С твърди крачки пристъпям, за да отдам тялото си в грижовните ръце на късогледия фелдшер, а сърцето ми, ненамазаното ми с йод сърце, хвърлям в бялата престилка на Виктория. Шест дни героически се мазах с йод. На седмия Виктория си замина. И днеска е твърде скучно в селото.

— Петото шишенце ли беше?

— Петото.

— Шест дни, седмия почивай!

*Общинската амбулатория
пак дреме в рухо от бръшлян
но няма малката Виктория,
но няма погледа засмян.*

*Не бях ни първия, ни втория,
не почна и не свърши с мен,
но нежна все пак бе Виктория
и се целувахме през ден.*

*Но в празника на таз история
прозвъни делничната скръб
и в чест на чудната Виктория
обелих чудно своя гръб.*

*Ох, кожата ми как изгори я
туй гъсчено перо със йод,
но пак кълна се: за Виктория
с йод бих се мазал цял живот!*

* * *

Часът е едвам четири и половина. Селото се размърдва като земеделски депутат след тричасови дебати. Звънят звънците, припкат босоногите дечица, там се провикне някой — тук отзове се друг.

Неделно утро на село. Решихме да преместим столицата си. И ето ни, натоварени с аристократичен багаж; раница, върху нея шинел, мушама, едно възмутително куфарче, отгоре му тенджерка с две канчета и най-отгоре знамето; прясно праната ми синя риза, която съхне, за да се измокри на гърба ми. Напускаме селото и вървим героически два часа...

— Урра, да живее България!

— Оти викаш бе, момче?

— В Чамкория дошел царят и раздавал цървули и 200 лева на глава.

— Make, остана у азната цървули за него, па и за нас.

Йордо се сърди:

— Остави го ти него, дядо! Ами я кажи колко има до селото?

— Е, па ако се качваш нагоре — два километра, ако слизаш — един.

— Да, не е повече?

— Ба, има-нема и един!

Има две неща, на които Пижо никога не може да определи мярката: ракията и пътя. Ето, изминахме заедно с този дядо вече четири-пет километра, а той възмутително невъзмутим си повтаря: „Ба, има-нема един километър“. С тази фраза, струва ми се, той би направил околосветско пътуване и с нея би се върнал точно в кръчмата, от която е излезнал. Но най-сетне селото идва, т.е. ние идваме при него. При особени алкохолни настроения впрочем селото наистина би тръгнало. Беше утро, а влязохме привечер в село.

— Защо лъжеше, дядо, че е един километър?

— Е па нали е един саат?

Малко преди селото се разделяме с дядото.

Йордо изважда бръснарските инструменти и се постаравя да трогнем селските даскалицы. Ах, тези селски даскалицы! Решително казано, никой не би се решил да определи колко пудра консумират. Струва ми се, че един напречен разрез би показал проникнатата до костите пудра. А пък тези техни чадърчета! Боже мой, боже мой! Който ми посочи селска даскалица без чадър, задължавам се да му намеря селски даскал с не накриво вързана връзка. Аз вечно тъй ги помня тези селски нимфи:

*Стегнати в кръста, плътно пудросани,
сякаш веднъж за през целий сезон.
Ах, тоалетите им нескопосани,
ах, и туй тяхното вечно „парр-дон“.*

*Привечер пред общината застанали,
храбро четат те „Държавния вестник“,
или пък важни, под ручка се хванали,
крачат едвам пред Ромеовци местни.*

*Някоя трепне смутена, приведена,
блеснат зъбчетата от бисер*

*и под око дяволито загледана,
стрелне сърцето на кметския писар.*

*Друга с чадърчето стъпва внимателно
край зачервен Дон Жуан с беневреци;
той се изкашля, тя смънка трогателно:
„Белей акация, вехти дюшеци“...*

А в туй село между многото знаменитости има и един агент на някакво застрахователно дружество. Човекът решително се е заел да разсипе блока. Стисне някой селянин в ъгъла, черпи го ракийка и запенен, му разправя:

— Аз да ти кажа правичката, байно: пет пари не давам за дружеството! Ще го съсипя. Какво ме интересува мен дружеството? Неговите акционери са се от блока, а пък аз, ако ме виждаш в граждански дрехи, съм земеделец.

— И аз съм земеделец.

— Браво, много ми е драго! Та казвам: на селянията трябва да се помогне. Стар не стар, болен не болен — застраховай го. Пет пари не давай за дружеството...

— А вие, господа, на курорт, а, на курорт? Браво, браво. Трябва добре да ви е подействувал климатът... Виж вие как сте надебелели.

— От едната страна обаче...

— А, зъб ви боли... Извинявайте. Ужасно лошо е да те боли зъб! Пийте по една мастика, ще ви мине. Е, момче, дай на господата по една мастика...

Господин агент-аквизиторът полека-лека се помества край нас. Неуморимо ни убеждава, че трябва да се застраховаме.

— По-хубаво човек да си тегли куршума, отколкото да не се застрахова. А пък условията — великолепни! Аз, знайте, господа, гледам през пръсти. Имаше една жена — бързотечна туберкулоза. Бутам 100 лева на фелдшера за медицинско. Застраховам я. После в смъртния акт уж се задавила от рибена кост. Защо? Нека си спечели жената.

Ни аз, ни Йордо сме съгласни да умираме от бързотечна туберкулоза, даже при рядкото щастие в смъртния акт да минем за

герои, задавили се от рибена кост.

— Язык за мастиките — тихичко шепне след нашето излизане агентът.

Над селото нощта спуска тъмносинята си фуста, с бели тантели от облачета. Тук-там балканът ококорва огнени очи. Приютяваме се в малката стаичка, в която има толкова бълхи, че обърнали се в левове, комисията по репарациите веднага би получила всичките си взимания. На стената виси сред горски цветя копчето на една любима жена.

*Горда в свойта висина
е велика в гордостта —
тя е огнена мечта
в хладен образ на жена.*

Йордо поглежда съчувствено копчето, изважда един сух хляб и шише малиновка и почваме вечерята. А под прозорчето някой съветва ханджията: „Те утре рано ще избягат кат дим, без да платят — отваряй си зъркалите!“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.